

minister om et Forhold, som er omtalt i alt Fald af mit Partis Ordfører, og som har stor Interesse, navnlig for de jydskede Hedeegne. Jeg sigter til Nedsættelsen af Bevillingen til Transport af Mergel og Kalk. Jeg har særlig Anledning til at fremdrage det, idet der i den Egn, jeg repræsenterer, er en meget betydelig Hedeopdyrkning og Mergeltilførsel. Hvis Hedeopdyrkerne selv skal betale den fulde Fragt, saa vil Mergelforsyningen mange Steder svinde betydeligt ind, og det vil igen have til Følge, at Mergelforeningerne, som driver Stordrift ved at fremskaffe Mergelen, ikke vil kunne opretholdes. En ret stor vestjydsk Mergelforening har allerede bebudet, at hvis denne Nedsættelse opretholdes, maa den standse sin Virksomhed. Der er et Forhold, som ikke har været nævnt før i denne Forbindelse, og som jeg vil nævne. Det er det, at selv om Mergeltilførselen standser, vil Beboerne alligevel mange Steder vedblive have ret betydelige Udgifter, idet der ved Statsbanerne — jeg tænker her særlig paa Banen fra Bramminge til Langaa — mange Steder paa Befolkningens Bekostning er anlagt Mergelafledningsspor, som har kostet mange Tusinde Kroner, og som Befolkningen ikke vil have ringeste Nytte af, naar Mergeltilførselen standser. Dette Forhold vil være en urimelig Byrde for Befolkningen. Disse Mergelafledningsspor er jo anlagt under den Forudsætning, at Fragttilskuddet vilde blive opretholdt, saa den Forudsætning, under hvilken Befolkningen har paataget sig disse Udgifter, er bristet, hvis Nedsættelsen af Bevillingen foretages.

Jeg tror, at i hvert Fald Landbefolkningen i disse Egne vanskeligt vil forstaa det fornuftige og berettigede i et finansielt Styre, der knapper af paa Bevillingerne til Mergel og standser Jernbanebygning, men samtidig stiller i Udsigt Millionudgifter til Teaterbygning i København. Derfor vil jeg meget indtrængende henstille til den højtærede Landbrugsminister, at han gaar med til under Arbejdet paa Finansloven i den kommende Vinter at faa denne Bevilling forhøjet.

Jeg har dernæst et Par Bemærkninger til den højtærede Socialminister, som jeg glæder mig over er kommet til Stede. Som

det vil være den højtærede Minister bekendt, har der siden 1. Januar i Aar været en Konflikt mellem Læger og Sygekasser i Jylland. Aarsagen til, at den Overenskomst, som gjaldt fra 1. Januar 1921, er blevet opsagt, og at det ikke har været muligt trods mange Anstrengelser, navnlig fra Sygekassernes Side, at faa en ny Overenskomst, er den, at de jydskede Sygekasser ikke vil vedblive at betale højere Lægetakster end de tilsvarende Lægetakster paa Øerne, og det Krav, der stilles fra Lægernes Side, er i Virkeligheden ogsaa efter min Mening en stor Urimelighed. Der kan, forekommer det mig, ikke anføres reelle Grunde for, at der skal betales mere for den samme Lægebehandling i Jylland end paa Sjælland.

Der har, som jeg nævnte, fra Sygekassernes Side gentagne Gange været gjort Forsøg paa at faa denne Konflikt endt, men det er mislykkedes. Først indankede man Sagen for det i Sygekasseloven fastsatte Voldgiftsraad — det var i December Maaned i Fjor —, det Voldgiftsraad, som jo er mæglende, men som ikke har en Lovhjemmel til at træffe nogen endelig Afgørelse; vi har ikke heller paa det Omraade tvungen Voldgift. Den 21. Januar i Aar afsagde Raadet en Kendelse, og Kendelsen gik ud paa, at der skulde være en Overgangstid, hvor Lægetaksterne i Jylland skulde gaa gradvis ned, saadan at de den 1. Januar 1926 var de samme, som er fastsat i Overenskomsten mellem de sjællandske Læger og Sygekasser. Sygekasserne erklærede sig villige til at bøje sig for denne Kendelse, men Lægerne nægtede det. Senere har Sygekassernes Forhandlingsudvalg indledt nye Forhandlinger med Lægernes Forhandlingsudvalg, og der er fra Sygekassernes Side givet Tilbud først om at indanke Sagen for Statens Forligsmand, saa om at lade uvildige Mænd tiltræde Lægernes og Sygekassernes Forhandlingsudvalg og for det tredje om at indanke Sagen for Sygekassernes og Lægernes Hovedorganisationers Ledelse, men alle disse Forslag blev afvist af Lægerne.

Saaledes staar denne Sag for Øjeblikket, og der er ikke megen Udsigt til nogen Overenskomst, i alt Fald i den nærmeste Fremtid, da Lægerne stadig som Grundlag